

Michaela
Burdová

Poselství jednorozců

Snížkova
dobrodružství

FRAGMENT

Poselství jednorožců Snížková dobrodružství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Burdová

Poselství jednorožců – Snížková dobrodružství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Poselství
jednorozců

**Snížková
dobrodružství**

Michaela Burdová

FRAGMENT

OBSAH

Prolog	9
1 Zrada	13
2 Návštěva u krále	19
3 Únosci	28
4 Strašlivý muž	36
5 Zrádná medovina	48
6 Stromy vrčí	55
7 Na stopě	68
8 Když se objeví pochybnosti	72
9 Minulost a přítomnost	76
10 Sestry	87
11 Hrdina v tobě	97
12 Kdo je nepřítel?	105
13 Věřit v dobro	120
14 V Měsíčních horách	131
15 Odvaha v srdci	138
16 Stačí se rozhodnout	146
17 Návrat	153
Epilog	158
Poděkování	163

*V tomto světě neřádu
Vezmi život do drápů!
Na myši se vykašli,
Uženeš si mrtvici
Místo toho spolkní rybku s úsměvem na líci!*

*A když přijde nebezpečí?
Rychle vezmi do zaječích!*

*Takové jsou rady bojovníka,
Chrabrého Snížka – hrdiny a válečníka!*

Věnování

*Mé milované babičce ze Sedlčan, protože se na Snížka
tolik těší, a protože mě její nadšení pohánělo vpřed.*

Bez tebe by tahle knížka nevznikla, babi.

PROLOG

Veragin měl sen. Ocítl se na travnatém kopci uprostřed zubatých vrcholků hor Dragor a do tváře mu foukal studený vítr. Bylo to příjemné, protože mu z nějakého důvodu bylo horko. Bušilo mu srdce tak, až měl pocit, že mu vyskočí z prsou. Náhle se otočil a pochopil, proč se cítí tolik napjatý a rozrušený.

Za ním stála Aranis. Ebenové vlasy jí vlály a na tváři jí svítil laskavý úsměv. Nedívala se ale na Veragina, nýbrž na hřebeny hor.

„Nádhera, nemyslíš?“

Veragin se ohlédl a zalapal po dechu. Draci. Nad horami létali draci.

Cítil, jak mu tuhne celé tělo. Málem zapomněl, jak jsou draci obrovití, děsiví a obdivuhodní zároveň. Málem zapomněl, jaký respekt vzbuzuje jejich přítomnost. Nemohl od nich odtrhnout zrak.

„To je Braliad,“ pravila Aranis a Veragin dobře věděl, že myslí černého draka. Ostatní čtyři byli světlejší.

„Vzpomínáš, Veragine, jak nám pomohl zachránit království?“

„Samožřejmě.“

Aranis se opět usmála. Najednou měl pocit, jako by se vrátil do doby, kdy ji viděl poprvé. Všechny vzpomínky byly tak živé. Cítil

chlad té noci, kdy byl na útěku z vězení hradu Santiel a náhodou zaslechl rozhovor krále Leodhena s čarodějem Orlinem. Tak se dozvěděl o elfské výpravě, která právě mířila ke břehům Lilandgarie, aby elfská princezna Aranis, jíž se říkalo Královna země, pomohla najít ztraceného posvátného jednorožce.

Veragin se také dozvěděl, jak velké nebezpečí Lilandgarii hrozí. Dobro posvátných jednorožců udržovalo Lilandgarii v bezpečí před zlem, ale tím, že se jeden z nich oddělil od svého stáda, byl dán prostor zlu. Toho okamžitě využil černý čaroděj Valgar a otevřel bránu temnot. Svět měl padnout do područí temnoty, ale elfská výprava byla připravená všemu zabránit.

10 Tehdy se Veragin rozhodl, že se k nim přidá. Chtěl začít nový život a toužil odčinit svou minulost. Především skrýval své tajemství. Byl Mordat, jeden z ohnivých tvorů, nejstrašlivější netvor, který se skrýval ve stínech. Veragina jeho temné já neustále pokoušelo, ale on odolával. Pomáhal mu v tom jeho nejlepší kamarád Snížek. Snížek je kočkoroh, vlastně taková kočka s rohem, který by měl mít kouzelnou moc. Jenže Snížka to nikdy nezajímalo, jeho zajímalo hlavně jídlo. Podstatné ale bylo, že Snížek ve Veragina vždycky věřil a nikdy to s ním nevzdal, ani když Veragin sešel z cesty a se svým bratrem plnil zemi a zabíjel.

Z elfské výpravy tehdy zůstali jen tři, protože je hned po příjezdu přepadli netvoři zvaní kirlopové. Přežila princezna Aranis a její strážci Eleas a Lavril. Veragin se do Aranis na první pohled zamiloval. Uchvátila ho její jemná duše a laskavá povaha. Nakonec se k nim přidal ještě princ Falien, následník leonského trůnu, a společenství bylo kompletní.

Výprava za ztraceným jednorožcem byla dlouhá a nebezpečná. Ačkoli při cestě získali dalšího člena, kentaura Temase, byl nepřítel i tak příliš silný.

Veragin vzpomínal, jaké nástrahy jim čaroděj Valgar stavěl do cesty. Vyslal proti nim pekelné dargwlky, armádu kirlopů, ale především Maxarela, svou pravou ruku. I když se Veraginovi dlouho dařilo před přáteli skrývat pravdu, nakonec vyšlo najevo, že Maxarel je jeho bratr, další a poslední Mordat.

Jednorozce se jim i přes všechny nesnáze najít podařilo a Aranis se s ním spojila, takže u nich došlo k hlubokému propojení mysli i duše, a dobro se tak ocitlo krůček před zlem. Ta nejtěžší cesta je ale teprve čekala. Dostat jednorozce zpátky k jeho druhům do země Etelwen.

Právě tehdy království potřebovalo pomoc ve válce s kirlopy, a proto se Aranis rozhodla požádat draky, aby zasáhli.

Přicházela však ta největší zkouška. Aranis cítila, že se její shledání s Valgarem blíží a že se mu nakonec bude muset postavit sama. Při cestě do Etelwenu utrpěli velkou ztrátu, když Maxarel zabil kentaura Temase, a nakonec došlo i na poslední boj, kdy Maxarela zabila Lavril. Tehdy se Snížek dokázal pro záchranu přítele proměnit ve vyšší vývojovou formu. To znamenalo, že se změnil ve velikou šelmu s ostrými drápy a zuby.

Jednorozec se vrátil ke svým druhům a Aranis se díky spojení se všemi ostatními jednorozci a hlavně díky spojení s velkým Bílým lvem stala silnější. Velký Bílý lev byl ochráncem jednorozců, a pokud existovala rovnováha mezi dobrem a zlem, velký Bílý lev byl schopný kontrolovat zlo v celé zemi.

Veragin se vytrhl ze vzpomínek a podíval se na Aranis. Tenkrát Valgara porazila. Byla mnohem silnější, než se zdálo, především svojí vnitřní silou. Zachránila svět před temnotou. A potom... potom Veragina navždy opustila.

Svět kolem se náhle zamihotal a pak, zničehonic, stáli oba na písčném pobřeží. Břehy tu omývaly vysoké, zpěněné vlny, jejichž

hukot přehlušil všechny ostatní zvuky. Mezi mraky se prodralo slunce a osvítilo Aranisinu tvář. Veragina bodlo u srdce. Tohle už jednou zažil. Nechce to prožít znovu.

Tady ho opustí. Tady mu řekne sbohem a vrátí se zpět do své země za oceánem, do země Všehovzníku, a už se nikdy nevrátí.

Musí se probudit. Hned.

A tak se probudil. Ležel v posteli a zíral do stropu. Byl ve své komnatě na Nimiliedu, sídle čaroděje Orlina. Na druhé straně místnosti se na pohovce zavrtil Snížek a ze spánku spokojeně zamlaskal. Veragin zavřel oči.

1

ZRADA

Zrůda, která vystoupila z portálu, se ostražitě rozhlédla. Zavětrila a nasála květinami provoněný vzduch noční královské zahrady. Hned se ale zašklebila, protože se jí z té vůně udělalo zle. Země Všehovzniku pro ni byla přespříliš čistá.

V crackách svírala kyj a nedůvěřivě pročešávala očima stíny ovocných stromů. Z portálu vyskočila další zrůda a vrazila té první do zad. Obě si začaly nadávat ve své ohavné řeči, ale to už se z portálu vynořovaly další a další. Všechny byly mohutné a svalnaté, z holé lebky jim svítily dvě malé oči a při každém slově se jim v tlamě mihl rozeklaný jazyk. Paže měly stejně silné, jako byly jejich kyje, a podél předloktí jim vyrůstaly děsivé bodce. Celému ošklivému zjevu dominoval ještěřící ocas.

Vtom se v zahradě objevila stráž. Strážný elf nejdřív zaváhal, jako by ho šálil zrak, pak rychle sáhl pro roh u opasku. To už se k němu ale přihnaly zrůdy, jedna švihla ocasem a elf odletěl jak hadrový panák dřív, než stačil zatroubit na poplach.

A přece se ozval pronikavý zvuk, při němž všichni útočníci nadskočili. Byl to však jenom páv, který seděl vzadu na kamenné zídce a vůbec se mu nelíbilo, jak ti hromotluci ničí květinové záhony.

Velitel se nad ptákem posměšně ušklíbl a přikázal posun vpřed. Banda se vydala k paláci.

Aranis probudil děsivý výjev, který se jí vkradl do snu. Prudce se posadila s bušícím srdcem. V hlavě jí ještě dozníval vzkaz zahradního páva, který jí poslal obraz toho, co právě spatřil. Když vstala a spěchala k balkonu, na zádech ji zastudil pot. Není možné, aby byl portál otevřený, to prostě není možné. Moc nad ním má pouze ona a její Nejvyšší elfové, a ti by nikdy...

Když pohlédla z balkonu dolů, úlekem se jí málem zastavilo srdce. Na nádvoří zuřil boj. Nikdo nestačil zatroubit na poplach, protože hlídka byla zaskočena, a nestvůry měly navrch.

Do komnaty vpadl Yrasil, Aranisin rádce.

„Královno!“

Aranis k němu vyběhla: „Všechno jsem viděla!“

„Dostali se do paláce, Vaše Spanilosti, určitě chtějí vás!“

Aranis si natáhla stříbrný župan a vyběhla na chodbu.

„Tak ať přijdou.“

Yrasil se jí držel v patách. Jako obvykle se nehnul bez svého podivného kocoura, který mu teď seděl na ramenou. „Má paní! Neměla byste tam chodit! Musíte zůstat v bezpečí!“

„Ochráním svůj domov!“

„Vaše Spanilosti, vždyť ani nevíme, co jsou ty stvůry zač, jak jsou nebezpečné...“

Ale Aranis ho neposlouchala. V hlavě jí pořád dokola vířila myšlenka, že se někde stala obrovská chyba. Na portálu pracovala s Nejvyššími elfy celé měsíce, práci dokončili teprve před pár dny, a už je otevřený? Něco je tu špatně, někdo ho musel aktivovat. Zamrazilo ji, když si uvědomila, že ji některý z jejích blízkých zradil.

Konečně se rozezněl poplach. Někdo zadul na Velký roh. Aranís narazila na strážce, které se kolem ní okamžitě semkly a pokusily se ji odvést do bezpečí. Zakázala jim to. Poslala je na pomoc vojákům venku.

Vtom někdo zaječel. Na konci chodby se vynořila elfka, oči vytřeštěné hrůzou. Prchala před útočníkem, který jí byl v patách. Netvor držel nad hlavou kyj a každý dopad jeho tlapy připomínal úder kamene.

Aranís vyběhla elfce na pomoc a použila svou moc. Zelené světlo netvora smetlo a prásklo jím o zeď.

Aranís vyrazila k nádvoří. V hlavní chodbě uviděla Lavril. Elfka byla v noční košili, ale přes boky si stihla připnout opasek s mečem, přes záda si hodila toulec a v rukou držela luk.

„Aranís! Vrať se do komnaty!“

„Potřebujete mě!“

„Už jsme poslali pro Nejvyšší, budou tady co nevidět, tak se vrať!“

Ale Aranís se kolem ní prosmýkla a vyběhla ven. Ten pohled jí vzal dech. Už dlouho neviděla krev, až moc si zvykla na klid a harmonii. Když teď spatřila své muže umírat, rvalo jí to srdce.

Ty stvůry byly nemilosrdné a velice silné. A zdálo se, že stále přibývají další. Rojily se ze zahrady, kde byl portál.

Aranís se zaměřila na tři, které byly nejbliž. Znovu povolala svou moc. Jakmile ucítla spojení se zemí, zabrněla ji bosá chodidla. Vteřinu nato zemí prorazily tlusté šlahouny. Zaútočily na vetřelce, omotaly se kolem nich jako hadi a škrtily je, dokud nepadli. Další šlahouny vystřelovaly po celém nádvoří. Zrůdy se bránily, mlátily do nich kyji a sekaly noži.

Aranís zavřela oči a propojila s Matkou zemí celé své vědomí. Čerpala z její síly, až se půda kolem ní začala třást, a Aranís v dlaních hromadila energii. Nechala ji, ať srazí její nepřátele k zemi.

Vtom blízko ní něco zachrčelo. Otočila se. Lavril jednu z těch stvůr skolila šípem přímo do týla. Stačilo málo a netvor by byl Aranis zabil.

Ze zahrady přiběhli další vetřelci. Aranis začínala panikařit, ale z paláce dorazil Eleas a dalších pět elfů. Byli to Nejvyšší z řad královny. Všichni včetně Elease použili svou kouzelnou sílu, aby se zrůdám postavili.

„Královno!“

Aranis se ohlédla po známém hlase. Její rádce Yrasil se schovával u brány do zahrady a mával na ni.

„Yrasile...“

„Musíme ten portál zavřít, Vaše Spanilosti!“

Měl pravdu. Společně utíkali zahradou ke zlatomodrému světlu, které z portálu tryskalo. Zatím se žádný další netvor nevyonořil.

„Dobrá,“ vydechla Aranis a snažila se ignorovat třas po celém těle. Stála před portálem a lapala po dechu. Na kůži cítila jeho chladivou energii. Vzpomínala na magické formule, které měly portál uzavřít.

Na ramena jí najednou skočil ten divný kocour. Dívala se mu přímo do očí, které se smály. Jako by v nich spatřila něco zlého.

„A máme tě!“ promluvil.

Aranis ho ze sebe rychle shodila. „Jak to, že mluvíš?“

Yrasil ji chytil ze zadu a ke krku jí přitiskl dýku. „Je to čarovný kocour,“ zašeptal jí do ucha.

Aranisino srdce bušilo jako šílené.

„To ty...“

„Jestli něco zkusíš, podříznu tě.“

„Ale...“

„Určitě chceš říct: *Ach, Yrasile! Jak jen jsi mohl! Tolik jsem ti věřila!*“ zapitvořil se a pak se rozchechtal. „Hloupoučká královno!“

„Řekni mi proč?“

„Proč? Protože chci tvoje místo! Chci tvůj trůn, chci tvou moc!“
„Lavril mě varovala... Nikdy ti nevěřila. Všichni z Nejvyšších mě varovali.“

„Vidíš, měla jsi je poslechnout. Ale já jsem věděl, že to neuděláš. Jsi už prostě taková – tak *dobrá*. Vidíš dobro všude a ve všem a to tě nakonec bude stát život.“

„Myslíš si, že když mě zavraždíš, staneš se vládcem?!“

„Ano, a nejen díky tomu. Zamořím tvou krásnou zemi krví a násilím. Moji přátelé se o to postarají. To jsou ti krasavci, kterým jsem otevřel portál. Žijí v jedné nehostinné zemi za Nekonečným mořem. Moc se jim tam nelíbí, chtěli by obsadit něco... živějšího. Chápej, jejich přirozeností je drancovat a zabíjet.“

„Ale já ti svou říši nikdy nedám!“

Ze země vystřelil šlahoun, omotal se Yrasilovi kolem nohy a strhnul ho dolů. Yrasil ho však hbitě přesekl dýkou, vyskočil a chtěl se na Aranis znovu vrhnout, jenže ta už hromadila svou moc. Yrasil poznal, že nemá šanci, zvláště když se k nim blížily hlasy dalších elfů. Nejspíš vetřelce z portálu porazili.

„Vzdej se mi!“ vykřikla Aranis.

Jenže Yrasil se otočil a společně se svým kocourem proskočil portálem.

Na místo dorazili Nejvyšší. Všichni vypadali zmateně, když viděli zoufalou královnu zírat do portálu.

„Co se stalo?“ zeptal se jemně Eleas, který Aranis stiskl rameno.

„To Yrasil. Zradil mě.“

Nikdo nic neřekl. Všichni mlčeli.

„Vrhl se do portálu.“ Aranis se podívala Eleasovi do očí. Pochoopil její zoufalství.

„Portál reaguje na naše myšlenky, pošle tě na místo, na které myslíš,“ řekl. „Yrasil mohl jít kamkoli.“

NÁVŠTĚVA U KRÁLE

Lilandgarie se zdála být pořád stejná. Snížek ji tak alespoň vnímal. Veragin by ale řekl něco jiného – zmizelo přece zlo! Jenže Snížkovi se stejně v noci občas zdálo o chlupatých obludách, vlkodlacích a velkých, krvežíznivých psech! Jak jen se to jmenovali... No jo, dargwci!

Veragin ale tvrdil, že většina temných tvorů se stáhla do ústraní. To ovšem neznamenal, že byli pryč, namítal Snížek. Schovávali se a vyčkávali na vhodnou příležitost, kdy po Snížkovi skočit. Věděli totiž, že představuje velkou hrozbu. Byl přece hrdina a příšery se před ním třásly! Sice si to ještě neověřil, ale byl o tom přesvědčený. Když jeden zachrání svět, musí to přece něco znamenat, no ne?

Přemístili se do prosluněné chodby Santielu, hradu Leondského království. Veragin teď nosil na krku stejný magický přívěsek, jaký měl čaroděj Orlin. Když byl teď jeho učedníkem... Mohl se z Nimiliedu přemístit kamkoli v Lilandgarii, ale z vybraného místa pak pouze zpátky do čarodějova sídla.

I Santiel byl pořád stejný. Skvostný, třpytivý a nádherný. Ve velkých oknech byly spousty květin a sluneční záře tančila po podlaze. Tohle byla hlavní věž Eleanor, kde měl král Falien své

komnaty. Dnes pozval své dávné přátele na královský oběd. Když to včerejšího dne Veragin Snížkovi oznámil, kočkoroh nemohl ani dospat! Královský oběd! Kuřátka a rybičky a kachničky a kro-cánci! Všechno dozlatova upečené a jen a jen pro Snížka!

Veragin si cosi zabručel pod nos. Stáhl si dlouhý šedý plášť z ramen, zmuchlal ho a nacpal do brašny. „Proč mě Orlin nutí tuhle příšernou věc nosit?“ hudoval. „Vypadám v tom jako nějakej..“

„Trouba?“ dořekl za něj vesele Snížek. Veragin po něm šlehl popuzeným pohledem.

„Nudím se, Sněhu,“ postěžoval si a svěsil ramena. „Tohle je po dlouhý době poprvé, co jsme vypadli z té velký, nudný pevnosti.“

„Ale jsi teď přece Orlinův učeň a jeho nástupce! Musíš se toho spoustu naučit, kamaráde,“ recitoval Snížek důležitě. Veragin se zamračil.

20 „Od kdy je z tebe takový mudrc?“

„Od té doby, co jsem hrdina,“ odpověděl Snížek a hrdě vystrčil bradu. Veraginovi zacukaly koutky.

„Jasně,“ vyhrnul si rukávy černé košile. „Vždycky jsem žasl nad tím, jak snadno se ti daří žít ve snu. To za bílýho dne dokáže málokdo.“

Snížek se naježil: „Já jsem hrdina!“

„To víš, že jo, Sněhu. A já jsem lesní víla.“

„Zachránil jsem svět, pamatuješ?“

„Vlastně ... ani ne.“

Snížek už začínal být vážně našťvaný. „Dovedl jsem toho jedno-rohýho pakoně k těm dalším jednorohým a porazil Maxarela!“

„Ty?“ pozvedl Veragin obočí. „Já si to pamatuju trochu jinak. Maxarela zabila Lavril a jednorožce zachránila Aranis...“ Zarazil se a zmlknul. Snížek se kousl do jazyka. A je to tady zase. Zakáza-né téma. Jméno Aranis bylo tabu už asi tři roky. Jakmile se o ní

někdo jen zmínil, Veragin měl hned po náladě. Snížkovi už to připadalo směšné, byla to přece jenom holka! Veragin z toho nadělá... Jednou mu to dokonce řekl a Veragin ho potom vykopl z pokoje a týden na něj nepromluvil. Že prý Snížek nemá sebemenší představu, jaké to je a co pro sebe vzájemně znamenali. V tom měl Veragin pravdu – o něčem takovém Snížek vážně představu neměl a ani po tom netoužil.

„Tak už přestaň bejt taková citlivka,“ zahučel.

„Sklapni, Sněhu,“ procedil Veragin skrz zaťaté zuby.

„No jo, vždyť už mlčím. Jdeme na ten oběd?“

„Musíme do patra,“ zamumlal Veragin a zamířil ke schodišti. Snížek si nešťastně povzdechl.

„A tos nás nemohl přenýst přímo tam?!“

„Nějak jsem to neodhadl. A nestěžuj si pořád, potřebuješ pohyb. Celý dny neděláš nic jinýho, než se válíš a naříkáš, na kterej bok se máš převalit!“

„No a? Aspoň se nenudím a nejsem věčně mrzutej jako ty!“

„Já nejsem mrzutej, jenom...“ Veragin se poškrábal ve vlasech a pak pokrčil rameny. „Znáš mě, Sněhu, já potřebuju k životu víc prostoru, volnosti, vzrušení... Nejsem stavěnej na to, abych věčně poslouchal něčí příkazy a poučování.“ Vyběhl schody, zastavil se nahoře a dal ruce v bok. „Tak pohni! Víš, že vypadáš jako malej mamut? Budu ti říkat Sněhomamut!“

Snížek šplhal do schodů s jazykem vyplazeným a sotva popadal dech: „To-ať-tě-ani-nenapadne!“

Veragin zkrřížil paže a naklonil hlavu na stranu. „A víš, že mi připadáš každým dnem tlustší? Asi řeknu Falienovi, že držíš dietu a stačí ti jenom mlíko.“

Snížek překonal poslední schod a rozplácl se Veraginovi u nohou. „Jsi mrtvej, jen co budu moct zase dejchat!“

Veragin se zachechtal, popadl Snížka pod paži a vyrazil k velké síni, kde se měla konat hostina. Před dvoukřídlymi dveřmi hlídali dva strážníci a okamžitě Veragina poznali. Vzdali mu úctu, jeden z nich ho ohlásil králi a pak už je pustili dál.

Slunce zalévalo celou komnatu. Snížek stačil sotva zahlédnout dlouhý stůl uprostřed sálu, protože se k nim hned přihnala Nelil a zakryla mu výhled. No co, stejně už tady byl nesčetněkrát, jenom ho zajímalo, jestli už je stůl prostřený. Aby mu třeba nevychladlo kuřátko.

„Veragine!“ zvolala Nelil tak nadšeně, jako by ho neviděla roky, natáhla se na špičky a vlepila mu pusy na obě tváře. Veragin se jen smířlivě usmíval. Čelil útokům Falienovy sestry dobré tři roky, takže už si zvykl. Přesto nepřestával doufat, že se brzy objeví nějaký nápadník, za kterého se provdá, a Veragin bude mít konečně klid.

22 „A kdopak je tohle?“ zašvitořila Nelil předstíraným dětským hláskem, sklonila se k Snížkovi a zatahala ho za chlupaté tváře. „Tohle je náš roztomiloučký Snížčeček!“

Kočkoroh záupěl a protočil oči. Tahle holka byla to nejotravnější stvoření, které za svůj život potkal!

„Tady,“ Veragin jí ho strčil do náruče. „Je jenom tvůj.“

„Hej!“ pištěl Snížek. „To je zrada!“

„Faliene,“ Veragin vyšel vstříc svému starému příteli. Král se zvedl ze svého trůnu, objal Veragina a poplácal ho po zádech. Až na delší vlasy, hustší vousy a nějakou tu drobnou vrásku na čele se Falien nezměnil. Ale Veragin věděl, že se změnil uvnitř. Kralování, vládnutí a zodpovědnost ho proměnily ve vlídnějšího, moudřejšího a obdivuhodnějšího muže.

„Rád tě zase vidím, příteli. Orlin s tebou nepřišel?“

„Má moc práce. Vlastně ani nevím s čím. On pořád pracuje,“ Veragin se zašklebil, zatímco Falien se culil. Po jeho boku stanula královna Kassandra a Veragin se sklonil, aby jí políbil ruku.

„Má paní,“ pronesl s úctou. Cassandra byla nádherná žena a silná i laskavá panovnice. Každý muž mohl králi závidět.

„Prosím, posadte se,“ pokynul Falien ke stolu. Snížek se snažil dostat z princezniných spárů, ale poznal, že je to zbytečné. Proto zůstal ochable viset v jejím náručí. Nelil se s ním posadila na jednu z vyřezávaných židlí a přitom vytáhla velkou růžovou mašli. Snížek zaúpěl.

„Jenom to ne!“

„Ale no tak, budeš krásná kočička.“

„Já nejsem kočka, u všech rohů!“ ječel. „Kolikrát ti to budu muset opakovat?!“

„Sněhu!“ okřikl ho Veragin. „Zklidni se, nebo tě vyhodím z okna.“

„Cože? Ona mě mučí, a já se mám zklidnit?!“

„Psst,“ šeptla Nelil, luskla prsty a služebná přispěchala s velkým zlatým hřebenem. Snížek šel málem do mdlob.

„Hostina začne za malou chvíli,“ říkal zrovna Falien a pustil se s Veraginem a Kassandrou do hovoru na téma *Tak jak se ti pořád daří?*

Snížek mezitím trpěl a po deseti minutách, když jídlo ještě pořád nebylo na stole, už to nemohl vydržet. Na ocase měl velkou mašli a teď mu princezna začala zaplétat copánky. To už bylo moc. Kuřátka nekuřátka, nenechá ze sebe dělat kočku!

Vyšklubl se Nelil z náručí, skočil pod stůl a pelášil ke dveřím, které naštěstí zůstaly pootevřené. Jen taktak se prosmýkl úzkou škvírou, proběhl strážím pod nohama a pádil ke schodišti. Veraginya volání si nevšímal.

Ven ho pustila nějaká služebná. Přitom jí poručil, aby mu sundala tu příšernou mašli. Toulal se městem, v břiše mu kručelo a v duchu nadával. Možná to měl přece jen vydržet a počkat si na

H
2016